ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(Τοῦ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

—Ναί, ναί! μοῦ εἶπε ὁ γέρο-σαλτιμπάγκος, χρειάζεται ὑπομονὴ κι' ἀγάπη στὴν τέχνη.

Ἦταν ἕνας καλλιτέχνης ἀληθινὸς στὸ εἶδος του ὁ σαλτιμπάγκος αὐτός. Καὶ τὸ παιχνίδι ποὺπαιζε στὸ τσίρκο, ἦταν δύσκολο πολύ.

Θὰ τὸ ἔχετε ἰδεῖ βέβαια τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ παιγνίδι στὰ διάφορα ἱπποδρόμια. Μιὰ γυναῖκα τοποθετεῖται μπροστὰ σ' ἕνα σανίδωμα ὄρθια, μὲ τεντωμένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χέρια σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἕνας ἀκροβάτης στέκει ἀντίκρυ της, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, καὶ πετάει μὲ τέχνη διακόσια μυτερὰ μαχαίρια, τὰ ὁποῖα καρφώνονται στὸ σανίδωμα, γύρω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κεφάλι, τὰ χέρια κι' ὅλο τὸ κορμὶ τῆς γυναικός.

Στὰ περισσότερα ἱπποδρόμια, τὰ μαχαίρια αὐτὰ δὲν εἶνε διόλου κοφτερὰ κι' ἐξ ἄλλου μπήγονται στὸ σανίδωμα σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς γυναίκας.

Ὁ γέρο-σαλτιμπάγκος ὅμως γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς μιλῶ, μεταχειριζόταν μαχαίρια σὰν ξυράφια κοφτερὰ καὶ τᾶρριχνε μὲ τόση δύναμι καὶ τόσο ἐπιδέξια, ὥστε καρφωνόντουσαν γύρω ἀπ' τὸν λαιμό, ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του, τόσο κοντά της, ποὺ ἀγκίζανε τὴ σάρκα της σχεδόν.

Κι' ὅπως συμβαίνει μ' ὅλους τοὺς μεγάλους καλλιτέχνες, περνοῦσε φυσικὰ κι' αὐτὸς ἀπαρατήρητος μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀσημάντων σαλτιμπάγκων.

Καὶ μόνον ἐγὼ μέσα ἀπ' τὸν ὄχλο τῶν θεατῶν ἐπρόσεξα κι' ἐξετίμησα τὴν ἀξία του. Τὸν ἐπλησίασα λοιπὸν σὲ κάποια στιγμὴ καὶ τοῦσφιξα τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος ἐδάκρυσε.

—Δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦ εἶπα, πὼς καὶ νὰ τὸ θέλης τώρα πειά, δὲν θὰ μπορῆς νὰ κάνης λάθος στὸ σημάδι. Ὦ! θαυμάζω, φίλε μου, τὴ σταθερότητα τοῦ χεριοῦ σου!

Ὁ σαλτιμπάγκος μὲ κύτταξε παράξενα!

Ἕνας καλὸς λόγος ποὺ πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά, μπορεῖ νὰ κάνη φίλους, ἀνθρώπους ἀγνώστους ἐντελῶς καὶ ξένους.

—Ναί, ναί, μοῦ εἶπε ὁ γέρο-σαλτιμπάγκος μὲ φωνὴ βαθειὰ κι' ὑπόκωφη, βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέτε... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κάνω λάθος. Τὰ χέρια μου δὲν μὲ ἀκοῦν... Ἔχουν μάθει πειὰ τὸν ἴσιο δρόμο...

—Τὴν εἴδατε τὴ γυναῖκα ποὺ στέκει μπρὸς στὸ σανίδωμα ὅταν ρίχνω τὰ μαχαίρια; Εἶνε γυναῖκα μου. Ξέρω ὡστόσο ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶ πειά. Χίλιες φορὲς ὥς τώρα ὁρκίστηκα νὰ τῆς καρφώσω στὸ λαιμὸ ἢ στὴν καρδιὰ ἕνα ἀπ' τὰ μαχαίρια μου, τὸ πιὸ κοφτερὸ καὶ μυτερό. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὸ χέρι μου δὲν θέλει νὰ μὲ ἀκούσῃ. Κι' ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ, πετιοῦνται τὰ στιλέττα σφυρίζοντας καὶ μπήγονται γύρω-τριγύρω ἀπ' τὸ κεφάλι της, κάνοντας ἔτσι ἕνα στεφάνι σὰν κι' ἐκεῖνα τῶν ἁγίων...

... Τὸ ξέρει κι' αὐτὴ πὼς τὴ μισῶ. Εἶνε ὅμως βέβαιη, εἶνε ἀσφαλισμένη πὼς τὸ χέρι μου ποτὲ δὲν θὰ λαθέψῃ καὶ γι' αὐτὸ μὲ κοροϊδεύει καὶ γελᾶ, γελᾶ διαρκῶς μαζύ μου, ὅταν ρίχνω τὰ μαχαίρια μου. γελάει ἄγρια, χλευαστικά, λυσσασμένα!...

ρούφηξε καὶ τὴν τελευταία γουλιά, εἶπε ἀπότομα:

—Δὲν ἔχετε πληρώσει ἀκόμα τοὺς φόρους σας...

Ὅλο τὸ χωριὸ ἄρχισε νὰ τρέμῃ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' ὁ δήμαρχος ἀπάντησε τραυλίζοντας:

—Ἂν ὁ Ἀλλὰχ τὸ θελήσει, θὰ πληρώσουμε μὲ τὸν θερισμό. Τώρα δὲν ἔχουμε οὔτε παρᾶ.

Ἔπειτα ὁ χωροφύλακας εἶπε πὼς εἶχε δουλειὰ στὸ γειτονικὸ χωριό, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα, τὸ ἔδωσε στὸ δήμαρχο, ξανανέβηκε στὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε... Ὅλο τὸ χωριὸ ἀνάσανε ἐλεύθερα...

Τότε ὁ δήμαρχος ἄνοιξε τὸ γράμμα, μὰ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἤξερε γράμματα, περίμεναν τὸν Ἰμάμη γιὰ νὰ τοὺς τὸ διαβάσῃ. Τέλος, ὁ Ἰμάμης ἦρθε καὶ τὸ διάβασε. Ἔγραφε ὅτι ὁ Χασὰν εἶχε πεθάνει ἐκεῖ κάτω, στὴν ἡλιοψημένη ἐκείνη χώρα κι' ὅτι ἡ Κυβέρνησι ζητοῦσε τοὺς κληρονόμους του. Ἄφινε ἑβδομῆντα ὀχτὼ πιάστρα κι' ἕνα πρόβατο.

Ὁ πατέρας τῆς Ζεϋνὲμπ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του μὲ τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Μόλις τὸν εἶδε ἔτσι ἡ κοπέλλα, ἔνιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί εἶχε. Αὐτός, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ τίποτε, τὴν ἀγκάλιασε, ἐνῶ τὰ δάκρυά του ἐξακολουθοῦσαν νὰ κυλοῦν ἐπάνω στὴ μακρυὰ λευκὴ γενειάδα του.

Ἀπὸ τότε ἡ Ζεϋνὲμπ ἔχασε τὰ λογικά της καὶ βλέπει πάντα μὲ τὸ θολωμένο της μυαλὸ τὸν Χασὰν ξαπλωμένο στὴ φλογισμένη ἄμμο, νὰ περιμένῃ μιὰ εὐχάριστη εἴδησι ἀπ' τὸ χωριό του καὶ νὰ πεθαίνῃ μέσα στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἐγκατάλειψι.

ΜΕΧΜΕΤ ΣΑΝΤΙ

Η ΠΛΗΓΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

(Μιὰ περίεργη καὶ θλιβερὴ Στατιστική)

Μιὰ παρισινὴ ἐφημερίδα ἔγραφε πρὸ ἡμερῶν: «*Κάθε χρόνο χάνονται στὸ Παρίσι 2,700 ἄτομα!...*».

Πραγματικῶς, στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ὅπως ἄλλωστε καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες μεγαλουπόλεις, ἑκατοντάδες ἄνθρωποι ἐξαφανίζονται κάθε μῆνα, χωρὶς ν' ἀφίνουν κανένα ἴχνος τους. Ἀπὸ τὰ 2,700 ἄτομα ποὺ χάνονται κάθε χρόνο στὸ Παρίσι, ξαναβρίσκονται, κατὰ μέσον ὅρον, τὰ 2,600. Τὰ ἄλλα 100 ἐξαφανίζονται ὁριστικῶς, μυστηριωδῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ ξαναβρεθοῦν τὰ ἴχνη τους!... Κάθε μέρα φτάνουν στὴν Ἀστυνομία τῶν Παρισίων ἀθρόες ἡ ἀναφορὲς τῶν πολιτῶν ποὺ ἔχουν χάσει κάποιο προσφιλές τους πρόσωπο. Κι' ὅταν μὲν πρόκειται γιὰ μικρὰ παιδιά, κάτω τῶν 13 ἐτῶν, ἀπασχολεῖται γιὰ τὴν ἀνεύρεσί τους ἕνα εἰδικὸ γραφεῖο. Γιὰ τοὺς μεγάλους ὅμως, τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνήκει στὴν Ἀστυνομία.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἐξαφανίσεως, πρόκειται περὶ κοριτσιῶν ἀπὸ 11 ὡς 20 χρόνων, τὰ ὁποῖα ἄφησαν κρυφὰ τὰ σπίτια τους, ἐπηρεασμένα ἀπ' τὰ διάφορα μυθιστορήματα κι' ἀπ' τὴ ρωμαντική τους φαντασία. Ἡ ἀστυνομία τὰ ξαναβρίσκει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ τὰ ἀναγκάζει νὰ γυρίσουν, θέλοντας καὶ μή, στοὺς γονεῖς των. Μερικὲς ὅμως ἀπ' τὶς νέες αὐτές, ἔχουν τραγικὸ τέλος: Μιὰ μέρα — ἀργὰ ἢ γρήγορα — βρίσκεται τὸ πτῶμα τους μέσα στὰ γκρίζα νερὰ τοῦ Σηκουάνα!...

Ἄλλες πάλι φεύγουν ἀπ' τὰ σπίτια τους, παίρνοντας μαζύ τους ὅσα χρήματα καὶ κοσμήματα βροῦν, γιὰ νὰ ζήσουν δυὸ-τρεῖς μέρες μέσα σ' ἕνα ψεύτικο ὄνειρο πλούτου καὶ πολυτελείας. Ὅταν ὅμως τοὺς σωθεῖ καὶ ἡ τελευταία πεντάρα, δὲν τοὺς μένουν πειὰ παρὰ δυὸ μονάχα λύσεις: Ἡ πρώτη εἶνε νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους. Καὶ ἡ περισσότερες διαλέγουν αὐτὴ τὴ λύσι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικές, ἡ ὁποῖες, μὴ τολμῶντας ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν δίκαιο θυμὸ τῆς οἰκογενείας των, προτιμοῦν κάτι πολὺ χειρότερο: Ἕνα βράδυ ἀφίνουν τὴ Γαλλία μ' ἕνα μυστηριῶδες ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖο ἀποβιβάζει ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του σὲ κάποιο λιμάνι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἐκεῖ καιροφυλακτοῦν οἱ διάφοροι σωματέμποροι, οἱ ὁποῖοι πωλοῦν τὰ δυστυχισμένα κορίτσια σὲ φρικώδη καταγώγια!...

Τὸ ξεμυάλισμα τῶν ἀνόητων αὐτῶν κοριτσιῶν γίνεται στὰ διάφορα ὕποπτα ντάνσιγκ καὶ χοροδιδασκαλεῖα τῶν Παρισίων, στὰ ὁποῖα περιμένουν τὴ λεία τους οἱ ἰδιαίτεροι ἐκεῖνοι τύποι τῶν «μοιραίων» ἀνδρῶν, βοηθοὶ πολύτιμοι τῶν σωματεμπόρων.

Τελευταίως ὅμως ἡ Ἀστυνομία παρακολουθεῖ ἄγρυπνα ὅλες τὶς κινήσεις τῶν ἀχρείων αὐτῶν ὑποκειμένων καὶ κατορθώνει ἔτσι νὰ ματαιώνῃ τὶς περισσότερες φορὲς τὰ σχέδιά τους.

Ἄλλες αἰτίες ἐξαφανίσεων εἶνε ὁ ἔρως, ἡ συζυγικὲς προστριβὲς καὶ ἡ οἰκογενειακὲς ἀνωμαλίες. Ἔπειτα ἔχουμε τοὺς καταζητουμένους ἀπ' τὴν ἀστυνομία — καταχραστάς, κιβδηλοποιοὺς κτλ. — οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ κρυφτοῦν γιὰ κάμποσο καιρό, ὥς ποὺ νὰ ξεχαστοῦν τὰ κατορθώματά τους. Μὴ ξεχνᾶμε ἄλλωστε ὅτι τὸ Παρίσι εἶνε τόσο ἀπέραντο, ὥστε φτάνει ν' ἀλλάξῃ κανεὶς γειτονιά, γιὰ νὰ τὸν χάσουν τελείως οἱ γνωστοί του κι' ἡ Ἀστυνομία.

Συμβαίνουν ὅμως κι' ἐξαφανίσεις ὀφειλόμενες σὲ ἀμνησία καὶ ἐν γένει σὲ διάφορες παθήσεις τοῦ μυαλοῦ. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀρρώστους, καταλήγουν ἄγνωστοι, ἀποβλακωμένοι καὶ μισοπεθαμένοι ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὴν κούρασι, σὲ κάποιο ἄσυλο ἄλλης μακρυνῆς πόλεως, ὅπου πεθαίνουν, χωρὶς ποτὲ ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ πραγματική τους ταυτότης.

Τέλος, ἔχουμε τοὺς διαφόρους νευρούς, ποὺ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ περιπετειώδη φίλμ τοὺς σπρώχνουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὴν τύχη. Μόλις ὅμως βρεθοῦν μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, βλέπουν ἀμέσως τὰ ὄνειρά τους νὰ διαλύωνται καὶ θεωροῦν σωτῆρας των τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ κατορθώνουν νὰ τοὺς ξαναβροῦν.

Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς γυρίζουν μόνοι τους στὰ σπίτια τους, προτιμῶντας τὸν οἰκογενειακὸ ζυγὸ ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ἐλευθερίας!...

* * *

Στὸ Λονδίνο, ἡ ἀναλογία τῶν ἐξαφανίσεων εἶνε μεγαλείτερη παρὰ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ μάλιστα ὑπάρχουν πολλοὶ κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ληστέψουν καὶ σκοτώσουν τὸ θῦμα τους, ἀφίνουν στὶς τσέπες του τὰ δικά τους πιστοποιητικά, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ θεωρηθοῦν πλέον ὡς πεθαμένοι! Ἕνας τέτοιος δολοφόνος πλήρωσε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ ἔγκλημά του μὲ τὴν κρεμάλα! Ἡ ταυτότης ὅμως τοῦ θύματός του, τὸ ὁποῖο βρέθηκε μισοκαμμένο μέσα σ' ἕνα μπαούλο, ἔμεινε ἄγνωστη.

Ὑπολογίζεται ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἑκατομμυρίων κατοίκων τοῦ Λονδίνου, συμβαίνουν καθημερινῶς 18 ἐξαφανίσεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μία τοὐλάχιστον εἶνε ὁριστική!...